

"מיכתב מאברהם לאברהם" — צעיר בן 17, שנה ומשהו לפני הגיוס, שכך את ליבו במיכתב לרונן בר, גם הוא בן אותו הגיל

שדולה בכנסת, למו שאמורים לייצג את מדינתנו בקריאה עם האינתיפאדה. בעל-המיכתב, תלמיד י"א, כותב מרחשי ליבו המספר. המכתב מובא כלשונו.

המיכתב שהגיע אלי דורש מירסום. אין בו חידושים מרעישים, ואפשר לזהות בו מה רשם את התימות הגיל של כותבו. הוא נותן ביטוי למו שעדיין לא הוקמה להם

ננת סרנסקי, העולם הזה

שמישרד-החינוך לא אישר להריץ תוכן ניות מסוימות לנוער, מפני שטען שהן מררניות מדי. גם גופים שונים, שפעלו למען דרקים, נזרקו החוצה בגלל "קיצוניותיתר".

הייתי רגיל ופתאום, בעוד שנה ומי שנה, אני אצטרך להחליט אם להעניק למישהו את חייו או לא. פתאום, בעוד שנה ומשהו, אני אצטרך לשמור על ההומניות המפורסמת של מדינת-היהודים בתוך גיאוגרפיה.

שמעתי סיפורים מהחילים משם, על תינוקות שפוכי-עיניים ונערים זכרים, דם, על גלילי כדורי-הגומי, שהכילו כ-100 גרמים של גומי ומסמרים. ריחב, שוב, הדברים האלה נראים לי אנושיים מאוד, וזה רק מגביר את הפחד. כל אחד המגיע לשם חוזר אחרת — ואני חייב לשאול: מה קיבינימאט אנחנו עושים שם?

אולם, כזכור, אני בן 17 ולא יותר, ואין זה מתפקדי להציע פתרונות קוסמופוליטיים לכעיות איוורנו. אני פשוט דואג לעצמי.

לעצמי כאדם, שצריך לעמוד מול אדם. או, אם תרצו, כיהודי אתאיסט, העומד מול ערכי אבותיו.

מבולבל. קשה לי להכריע. אולם ב-17, סופו של דבר נראה לי שאלך לכלא,

על המיכתב הזה אינני חותם בשמי. יש מנגנונים במדינה שלנו, הדואגים לדפוק את כל מי שיש להם אומץ להגיד. עינו של האח הגדול פקר חה, ומנגנון-החושך ממשיך לפתוח תיקים על השמאלנים, המפגינים, החושי כים ושאר יפיהנפס.

אני שביעיסט ואני מפחד. אתמול קיבלתי צו ראשון מהצבא. בעוד שנה ומשהו ילבישו עלי מדים, יתנו לי נ"ר וישלחו גם אותי ל"פעור" לות יוזמות" בשכם.

אני לא מפחד עליהם, על הפלסטינים. אני מרחם על עצמי. אני מפחד שפתאום אצטרך להוכיח את כל הערבים, כים, שעליהם התחנכתי בבית-הספר. להיות כבדאם פאר-אכסלאנס, יהודי, וזה באמת גורא חשוב. אני מפחד להיזרר כח שלא הקשבתי מספיק בשיעור, כשי המורה לימדה אותנו שלהיות ילדים רעים זה לא יפה, והשמנהל ייתן לנו עונש.

אני מפחד לירות ברגליים של ילדים, כי אני גבוה והם קטנים ואפשר בטעות לפסס.

אני מפחד שגם השטן הקטן שלי ייצא החוצה כרגע של קרייה, בצורת מסח כדורי-גומי.

אני מפחד להיווכח כמה קל לגנות מרחוק את היילי גיבעתי, שהיכו עצי-רים, וכמה זה נראה אנושי מקרוב.

"ואני ורק בן 17!"

ובלבד שלא אלך לשם, לסיוט הכיבוש. ובעולותי אני מצרף כאן שיר, שגיי-ליתי באחד האמשים האלה באחת המגירות:

כל האיברים. כשקמתי ואמרתי שרווקא יש איבר אחד שלא מציינת, מצאתי את עצמי, כרגיל, בחוץ. תמיד סידרו לנו את החיים. שמעתי

אלא דבר שהגדולים יחליטו בשבילי. תמיד הם החליטו. בבית-הספר לימדו אותנו לקבל את דבריהם בשקיקה. ביא-ליק היה מעולה, והמוח שלנו שולט על

צריך לעמוד במיבחן של להיות בן אדם. תמיד היה פה לחץ, אבל איכשהו זה היה כזה מסביב, לא משהו שקרוב אלי,

לא רוצה ללכת לשם, לא רוצה להגן על אדמה שאינה שלי, לא רוצה להיות שליח של גמז, "אחד המונוליתיים האחד רונים שנותרו עימנו מתקופת-האבן", כפי שיגאל תומרקין כתב פעם.

אינני רוצה להיות חלק מאותם ילדים, חלק מאותו הימור מסוכן על שמי-רת אנושיות למען ארץ-ישראל השמיינה.

דוריאן גריי כאילו פגע רק בעצמו אנב עירוי אלכוהול אל תוך גרונו, אור לם גם תמונתו נחרשה קמטים. כך גם אנחנו. כל ילד הרוג חורש תלם בזהות שלנו כבני-אדם וכיהודים, ואני לא צייני.

ביאליק, הצרצר הלאומי שלנו, כתב פעם ש"ניקמת ילד קטן עוד לא ברא השטן", וטוב שלא ברא, כי אילו זה היה קורה — מצבנו היה חמור מאוד.

אני חושב על 17 השנים שלי בארץ. הארץ שטעמתי מרכשה ומעוקצה. היא נתנה לי הרבה, אפילו את המורה שלי לתנ"ך, שהעניף אותי לצמיתות משיעור ריו, כי טענתי שאלוהים הוא סכיוופרן. חסיתי בחומה של ארץ-פלשת כמי שך 17 חורפים, הייתי גאה לעמוד בי-מיבחן של להיות יהודי. עכשיו אני

"ניקמת דם ילד קטן עוד לא ברא השטן!" (ח"נ ביאליק, צרצרו הלאומי).

"אברהם, אל תשלח ידך את הנוער!"

אברהם, אל תשלח כלי זינד בזיקפת טירוף לשטוף בזירמתם את קלקליה וחברון. אל ירווה נחת גדול וגרליך, בהיר-השיער, כבד-הגוף אל תהפוך מעם-הספר לעם-הארץ, עם ההמון.

אברהם, צא מתוך אורגיית המתים כי אד שיכרון נהרות-הדם כבר זורם אצלך בוורידים אברהם, אל תהרוג את איבריהם כי סומא אתה, ועל ערש דווי ממנת-יתר של הרוגים.

אברהם, אל תשלח ידך אל הנוער אל נא תרוצץ גולגלתו של בני-דודך האם כבר אינך זוכר, אברהם, האם כבר שכחת, את הרגע שבו ערפה המאכלת את ראשך?

אברהם, אל תשלח ידך אל הנוער אל תרוצץ קת רובך כנגד ראשו השלך אשפות כדורך ושבור את התער אל תיתוב נתיבי גומי את תוך נפשו.

אברהם, אל תשלח ידך אל הילד אל תקריבנו למיזבח שליטיך המתועבים אל תחורר פלסטיק בליבו, פצע הורג, חור בלי גלד השב לו את חייו לפני שהוא ישוב אליך בסיוטים.

אברהם, אל תירא מהילדים הם כבר שבורי-רגליים ושפוכי-מעיי כן, דפקת אותם כמו שצריך, ממש פוצצת להם ת'פנים אבל איך נראית בבואתך בראי?

● חלום: "כמו"

"יסי בנאי!"

האמת? אני חסיד של יוסי בנאי. יש לי חלום כזה, לעשות מופעים כאולמות קטנים, מדי פעם להוציא תקליט.

אני רואה עצמי ממשיך להופיע עד גיל מתקדם, כעזרת-השם.

● סיוט: "אם הגרון שלי ירהם..."

אני מוצא את עצמי מהרהר — תמיד אני שואל את עצמי — "ריבון העולמים, מה יקרה אם הגרון שלי ייהרס? הרי מזה אני חי!" זה תמיד חוזר אלי, מעורר בי בהלה. אני לא יודע מה אעשה אם זה יקרה — אולי אהיה אמרגן?

היה בידה זר-פריחים, והיא ניסתה לת לי אותו. לא נתנו לה, אז היא פרצה את כל המחסומים, קפצה על הכימה, חיב קה אותי חוק... הקהל מחא לה כף. זו לא שאלה אם אני אוהב את זה. זה ככה, מצב נתון.

בבית אני שרה-חוק, ושוש שרה-פינים. היא ממוגנת על הבית. טוב, אני עד הצהריים בכלל לא מתפקד. נורא מצחיק. השבוע שמעתי את ה-גדולה מסבירה לילדה הקטנה: "תביני, אבא חזר מאוחר מהופעה..."

פרנס, מה אפשר לעשות. בטח שיש תופעות מעצבנות: הטרדות בי-לפ-נות-בוקר. לפעמים הן מאיימות על אשתי: "אם לא תתני לי אותו — לא נשחרר לך את הקו..." יש גם מעריצות שפיות, אבל יש גם לא-נורמליות. תארי לך, יש לי הטרדות ב-2 בבוקר — אני מתעורר, הלך לי כל הלילה. למחרת אני ישן עד 2 לפנות-בוקר. בקיץ הופעתי ברמת-גן. היה שם ראש-העיר אורי עמית. פתאום התקרב בה מעריצה. אני אפילו יודע את שמה.

אשתי היא ידידה של כל המעריצות שלי, ובכל שבת עולים אלינו לרגל ומבקשים חתימות, גלויות. כולם מקבי לים יחס. לפני שנולדו לי ילדים, כשהיו פוינים אלי ילדים — הייתי מתעצבן נורא. עכשיו? מה זה רגישות! אני רואה ילד — מייד עוצר, נותן לו חתימה. יש לנו בבית שני טלפונים: אחד חסוי והשני לכל אלה שמחפשים/ות אותי. קינאה? אשתי יודעת שמהו אני מת-העולם הזה 2683